

Popmuzikant en verslavingsarts Gerard Alderliefste

“Applaus is verslavend”

Tekst: Sylvester Hoogmoed
Fotografie: Sylvester Hoogmoed/
Harold Pereira

Alderliefste heeft op dit moment een hit met een oud chanson in een nieuw popjasje. Het gaat zo goed met de band, dat leadzanger/gitarist Gerard Alderliefste overweegt tijdelijk te stoppen met zijn werk als verslavingsarts. Een gesprek over het goede leven in Frankrijk, sex, drugs, rock 'n roll en het harde gevecht van verslaafden.

Gerard Alderliefste is in een euforische stemming. Het gaat steeds beter met de band die zijn achternaam draagt en behalve de zanger/gitarist zelf bestaat uit bassist Arnd Broeke en drummer Luc de Bruin. Ze hebben samen met Paul de Leeuw opnieuw een hit gemaakt van 'Une belle histoire', het door Michel Fugain bekend geworden chanson, dat door Alderliefste in een nieuw, meer 'poppy' jasje is gestoken. Maar bovendien heeft het trio net een zeer succesvol gezamenlijk optreden achter de rug met Ramses Shaffy, de oude maestro, die voor de zoveelste keer uit zijn as is herrezen. "Wow, wat een improvisatievermogen heeft die man! Ik vind het geweldig dat dat icoon op zo'n moment een medemuzikant wordt. Dan vervagen alle leeftijdsverschillen en sta je gewoon samen muziek te maken."

Vorig jaar stonden ze in de hitparade met 'Laat me / Vivre', een oude hit van Shaffy, opnieuw opgenomen samen met de chansonnier zelf en Liesbeth List. De band is gespecialiseerd in het chanson. "We spelen de liedjes die we leuk vinden. Daar zit veel muziek bij waarmee ik ben opgegroeid: Fugain, Julien Clerc, Gérard Lenorman, de Poppys. Daar komt bij dat ik een talenknob-



snel vallen op school. Ik hoop er een klein steentje toe bij te dragen dat mensen Frans weer leuk gaan vinden. Ik heb al een paar keer in de klas opgetreden. Dan sta je met je

francofiel dus, zou je zeggen, maar lachend ontkent hij dat. "Zo lijkt het, als je chansons zingt en dan ook nog in een eind rijdt... Maar ik eet 's ochtends gewoon Brinta hoor

's zomers op, maar dat doen ze op campings waar vooral veel Nederlanders komen, al zijn er ook Fransen die komen kijken. "Voor een optreden vraag ik altijd: 'Il y a des Français?' Die houd ik dan de hele avond in de gaten, om te kijken hoe ze reageren. Het feit dat ze blijven staan is al een goed teken en als ze na afloop een cd van ons kopen is het helemaal mooi! Het zou ideaal zijn om met een eigen nummer in Frankrijk een hitje te krijgen, waardoor je daar kan gaan touren. Met als basislocatie een 'petit chateau' ofzo... Het is een mooie droom!"

“Je moet verslaafden geen schuldgevoel aanpraten”

bel heb. Ik was bijna Frans gaan studeren." In 2004 verscheen er zelfs een cd met eigen liedjes in het Frans, onder de zeer Bataafs aandoende titel 'Je maintiendrai'. In een van de nummers daarop gaat het over de plek waar zijn liefde voor Frankrijk min of meer begon: het strand van Amboise. "Dat is een plaatsje aan de Loire, bij Tours in de buurt. Ver van zee, maar het heeft wel een strandje, aan de rivier. Daar ligt de camping waar ik vroeger als puber vaak naartoe ben geweest. Het Frans dat ik op de middelbare school leerde heb ik daar voor het eerst in de praktijk gebracht. Met de vrienden die ik daar toen maakte heb ik nog steeds contact."

Flower Power

Hoeveel Nederlanders bewaren geen dierbare herinneringen aan 'belles histoires' op een Frans rivierstrandje. Toch is het Franse chanson tegenwoordig in ons land veel minder populair dan vroeger. Hoe zou dat komen? Alderliefste: "Ik denk dat daarbij twee factoren meespelen. Ten eerste had je in de jaren zestig en zeventig de tijd van de flower power. Het chanson paste daarbij. Dat was een episode, zoiets is tijdsgebonden. Ten tweede vinden Nederlanders het in toenemende mate een moeilijke taal; ze laten het

gitaar voor leerlingen van dertien, veertien jaar, die aan de hand van onze teksten grammatICA leren. Als me dat gevraagd wordt, dan rijd ik wel even voor in mijn 2CV." Een echte

en geen stokbrood met jam. Nee, ik vind het een heel mooi land, maar ben geen fanaat." Stiekem hoopt Alderliefste op een dag ook in Frankrijk door te breken. Nu al treden ze er



Verslavingsarts

Hoewel hij vanwege het succes van de band overweegt tijdelijk te stoppen met zijn baan, werkt Gerard Alderliefste op dit moment nog drie dagen per week als verslavingsarts in Haarlem. Popmuzikant en verslavingsarts, het is een opmerkelijke combinatie. Noemt men niet vaak in één adem 'sex, drugs en rock 'n roll'? Alderliefste: "Het is niet altijd aan elkaar gekoppeld, voor ons in ieder geval niet. Maar wat ik daarin wel herken is het gevoel van bevrijding. En applaus is verslavend. Dat doet wat met mensen, het is zo mooi dat je het steeds opnieuw wilt ervaren. Het doet iets in je hersenen, net als drugs en alcohol. Als je daar niet tegen gewapend bent, geen grenzen weet te trekken, dan kun je makkelijk afglijden. Als je de volgende dag niet vroeg hoeft op te staan om naar je werk te gaan, dan heb je de neiging om teveel in het genot te blijven hangen. Ik denk dat muzikanten daar vatbaarder voor zijn, omdat ze meestal nogal hechten aan hun vrijheid. Dat herbergt risico's. Ik ben in het verleden twee jaar gestopt met mijn baan. Sta dan maar eens om acht uur 's ochtends op! Ga maar



eens structuurvol je dag doorbrengen, teksten schrijven... Dat doe je dus niet! Daarom was ik toen blij dat ik weer ging werken. Nu zit ik weer op een tweekoppig: neem ik een sabbatical of niet. Er is veel kracht voor nodig om zonder werk structuurvol te leven. Of je moet een jong kind hebben, zoals Luc en Arnd. Dat structureert ook enorm. Dan kun je niet zo maar tot één uur in je nest blijven liggen."

Gelukkig zit het bij Alderliefste in ieder geval niet in de familie om verslaafd te raken aan verdovende middelen. "Verslaving, daar kun je aanleg voor hebben of niet, het is erfelijk. Ik ben er genetisch niet voor gepredisponerd, ben niet vatbaar voor verslaving aan middelen. Na twee, drie glazen ben ik al aangeschoten. Maar ik heb wel een andere verslaving: de muziek en het applaus. Voor een groep staan met een gitaar om je nek, plezier maken, het sociale ervan: ik kan niet zonder, anders krijg ik afkickverschijnselen."

Dakloos

Een deel van zijn verslaafde patiënten is dakloos. Wat vindt Alderliefste van de mensen die geen daklozenkrant kopen omdat de verkoper volgens hun van het daarmee verdiende geld toch maar drugs of drank gaat kopen? "Meestal klopt dat gewoonweg niet. Een collega van mij uit Amsterdam heeft berekend dat van alle daklozen maar dertig procent verslaafd is. Zeventig procent is dat dus niet! Meestal knokken ze om wat geld te verzamelen, om een nachtje bij het Leger des Heils te kunnen slapen. Maar zelfs als ze er drank voor kopen, dan doen ze er in ieder geval wat voor, dat moet je waarderen. De daklozenkrant verkopen is hele goeie een stap in de goede richting: je doet iets, het geeft structuur en wordt beloond met zelfwaardering en wat geld."

Hij benadrukt dat het ontzettend moeilijk is om af te kicken. "Als je verslaafd bent, treedt er in de hersenen een blijvende verandering op. Daarom kun je terecht over verslavings-

ziekte praten. Vroeger werd er al snel tegen verslaafden gezegd: 'Je bent een sukkel, een slappeling!' Mensen realiseren zich niet hoe moeilijk het is. Verslaafden moeten het opnemen tegen een hersenafwijking. Dat is een heel moeilijk gevecht, dus dan ben je geen slappeling. Je moet verslaafden geen schuldgevoel aanpraten. Daarvan krijgen ze alleen maar meer trek, met als gevolg een neerwaartse spiraal."

Bij hulpverlening aan verslaafden moeten de verwachtingen niet te hoog gespannen zijn, waarschuwt Alderliefste. "Heel soms kun je mensen helemaal van hun verslaving afhelpen, maar dat is een heel lang traject, dat soms wel twintig jaar duurt. En er blijft altijd een groepje dat therapieresistent is, waarbij niks helpt. Maar het is altijd goed om met behulp van medicatie de schade van alcohol, heroïne en cocaïne te beperken. Dat is al een mooi doel."



Alderliefste treedt op met Ramses Shaffy

